

Arrest

nr. 118 487 van 6 februari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 13 november 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 oktober 2013 tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 november 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 december 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 20 maart 2012 te Ankara, Turkije, een aanvraag in tot afgifte van een visum type D (gezinshereniging) teneinde zijn Nederlandse vader in België te vervoegen. Het gevraagde visum wordt op 20 april 2012 toegestaan. Verzoeker, die op onbekende datum het Rijk binnenkomt, wordt op 19 juni 2012 in het bezit gesteld van de F-kaart.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 3 oktober 2013 de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 18 oktober 2013 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

[...]

Nationaliteit: Turkije

[...]

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, §1,3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat er een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die in het Rijk verblijven in de hoedanigheid van een familielid van een burger van de Unie wanneer de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben overlijdt.

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat de vader van betrokkene, dhr. [Y. T.], overleed op 26.10.2012.

Op 07.08.2013 werden bewijzen opgevraagd die onze dienst moet toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 42quater, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980: ‘Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong’. Deze instructies werden op 28.08.2013 aan betrokkene betekend.

Betrokkene legde geen documenten voor. Onze dienst kan bovenstaand onderzoek dan ook niet uitvoeren. Bovendien blijken uit het administratieve dossier geen elementen waardoor een terugkeer naar het land van herkomst schadelijk zou zijn voor betrokkene.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene ingetrokken.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, § 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 42quater en 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Na een theoretische uiteenzetting betreffende de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en de hoorplicht, verstrekt verzoeker volgende toelichting bij het middel:

“In casu is de bestreden beslissing op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden

en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Op 23.08.2013 werd aan verzoek een brief betekend door de gemeente waarin staat dat in het kader van art. 42ter Vw. een onderzoek wordt gedaan naar de situatie van verzoeker.

Dit artikel is echter niet van toepassing op verzoeker, maar op familieleden van Unieburgers die zelf een Unieburger zijn!

[...]

Omdat het verkeerd artikel werd ingeroepen heeft verzoeker geen stukken binnengebracht.

Bijgevolg is er een schending van de formele en materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel omdat er juridisch een verkeerde motivering werd gegeven in de brief d.d. 23.08.2013.

De vermelding van het juiste wetsartikel in de bestreden beslissing kan de juridische vergissing van de brief d.d. 23.08.2013 niet regulariseren of rechtzetten!

Als immers op 23.08.2013 wel het juiste artikel was vermeld had verzoeker zich aangesproken gevoeld en had hij wel de nodige documenten kunnen binnenbrengen. [...]"

2.2.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven aangeven op basis waarvan deze zijn genomen. Zo wordt geduid dat een einde wordt gesteld aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en op grond van de vaststelling dat de burger van de Unie die verzoeker vervoegde is overleden op 26 oktober 2012. Verder wordt nog gemotiveerd dat verzoeker heeft nagelaten om documenten voor te leggen betreffende eventuele elementen in de zin van artikel 42quater, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet die het bestuur moesten toelaten de situatie van verzoeker in dit licht te beoordelen. Verweerder geeft aan dat uit het administratief dossier zelf geen elementen blijken dat een terugkeer naar het land van herkomst schadelijk zou zijn voor verzoeker. Daarnaast wordt tevens geduid dat verzoeker bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en de vaststelling dat verzoekers legaal verblijf in het Rijk is verstreken.

Deze motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig en stellen verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissingen zijn gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Het gegeven dat in een voorafgaandelijk aan het nemen van de bestreden beslissingen aan verzoeker verstuurd uitnodiging tot het toelichten van zijn individuele situatie een verkeerd wetsartikel werd vermeld, is verder niet van aard dat het kan leiden tot de vaststelling dat de bestreden beslissingen de formele motiveringsplicht schenden.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij zijn beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

In casu maakte verweerder toepassing van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. De relevante bepalingen van artikel 42quater, § 1 van de Vreemdelingenwet luiden:

§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

[...]

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

[...]

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

De vaststelling dringt zich op dat binnen de in voormelde bepaling voorziene termijn is overgegaan tot de beëindiging van het verblijfsrecht van verzoeker. Het is evenmin betwist dat de Nederlandse vader van verzoeker, die hij vervoegde in België, is overleden op 26 oktober 2012.

Verzoeker maakt met zijn uiteenzetting niet aannemelijk dat verweerder op basis van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze met toepassing van 42quater, § 1, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet een einde heeft gesteld aan zijn recht op verblijf van meer dan drie maanden. De vaststelling dat een foutief wetsartikel werd vermeld in een schrijven van verweerder voorafgaand aan het nemen de bestreden beslissingen om de individuele situatie te duiden in het licht van artikel 42quater, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, vermag aan het voorgaande nog geen afbreuk te doen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissingen onderbouwen en het dispositief van deze beslissingen kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker tevens geschonden acht – legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker wijst erop dat hem op 23 augustus 2013 een schrijven ter kennis werd gebracht waarin stond vermeld dat in het kader van artikel 42ter van de Vreemdelingenwet een onderzoek werd gevoerd naar zijn situatie. Hij stelt evenwel dat deze bepaling – die betrekking heeft op familieleden die zelf burger van de Unie zijn – niet op hem van toepassing is en dat dit de reden is dat hij geen stukken heeft voorgelegd.

De Raad merkt evenwel op dat het in het bedoelde schrijven van verweerder vermelde artikel 42ter, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet is gesteld in dezelfde bewoordingen als het wel van toepassing zijnde artikel 42quater, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het gegeven dat een foutief wetsartikel werd vermeld in de uitnodiging zoals ter kennis gebracht aan verzoeker doet geen afbreuk aan het gegeven dat verweerder middels dit schrijven wel degelijk op duidelijke wijze aan verzoeker heeft meegedeeld dat een onderzoek werd gevoerd naar zijn situatie waarbij werd overwogen over te gaan tot een beëindiging van het verblijfsrecht. De vermelding van het foutieve wetsartikel doet ook geen afbreuk aan de duidelijke vraag van het bestuur om alle nuttige documenten over te maken betreffende de duur van het verblijf in het Rijk, de leeftijd, de gezondheidstoestand, de gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin verzoeker nog bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Verzoeker zijn stelling dat hij geen stukken aanbracht omdat het verkeerde wetsartikel werd vermeld, kan niet overtuigen en getuigt evenmin van een zorgvuldig handelen zoals dit eveneens in hoofde van de bestuurde kan worden verwacht wanneer hem een duidelijke vraag om inlichtingen wordt gesteld.

Voormelde vergissing in hoofde van het bestuur kan nog niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

De thans door verzoeker aangebrachte stukken – die door hem bovendien niet worden betrokken bij zijn uiteenzetting van het middel – kunnen niet dienstig voor het eerst in de procedure voor de Raad worden bijgebracht. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient immers te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van deze beslissing kon beschikken. Verweerder kon op het moment van de totstandkoming van de bestreden beslissingen geen rekening houden met de stukken die verzoeker hem voorheen niet overmaakte en die hij nu voor het eerst in de procedure voor de Raad voegt (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681).

De toelichting van verzoeker laat niet toe vast te stellen dat verweerder zijn beslissingen niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn besluit is gekomen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.2.5. Verzoeker beperkt zich verder tot een louter theoretische uiteenzetting betreffende het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel en de hoorplicht, doch zonder dat een concrete toelichting wordt gegeven bij de wijze waarop verweerder door het nemen van de bestreden beslissingen deze beginselen zou hebben geschonden. Dit onderdeel van het middel is, bij gebreke van de vereiste precisie, dan ook onontvankelijk.

2.2.6. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS